

Tuần Báo Vô Vi

24 tháng 8 năm 2014

Số 200

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Mỗi Tấm Hình Là
Một Câu Chuyện
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tại sao làm người phải bị bệnh?
2. Thú vật càng ngày càng nhiều, người càng ngày càng đông đảo, tương lai thiếu ăn thì phải làm sao?
3. Làm người tại sao chịu làm chuyện gian dối không chịu nhìn nhận sự thật tại sao?
4. Tại sao làm người lại thiếu phước?
5. Thiện duyên là gì?
6. Tiếng vang do đâu mà có?
7. Tại sao tu hoài mà không thấy tiến?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Amphion 29-10-96 4:45 AM 1) Hỏi: Tại sao làm người phải bị bệnh? Đáp: Thừa nước lửa gió đất trong xác không được điều hòa mới sanh bệnh. Tu thiền khứ trước lưu thanh, thể xác được điều hòa sau khi hành Pháp Luân Thường Chuyển, đầu đó sẽ trở về với trật tự, tự nhiên và hồn nhiên. Kệ: Điền quang thanh sạch tự giao liên Giải tỏa trước khí tự tạo duyên Tâm xác an vui trong trật tự Về nơi thanh nhẹ tự mình yên.	Amphion 30-10-96 2:19 AM 2) Hỏi: Thú vật càng ngày càng nhiều, người càng ngày càng đông đảo, tương lai thiếu ăn thì phải làm sao? Đáp: Thừa luật hóa hóa sanh sanh gắn liền với luật nhân quả, thu gọn trước mắt nhân sinh quan. Chịu tu thiền hiền giác, thì mới có cơ hội hội nhập vào cõi Tiên Phật, ngược lại luân hồi vào cảnh thú vật chịu hi sinh ít nhiều kiếp tùy theo nhân quả mà hành sự, chỉ chịu chấp nhận, nhịn nhục nhiên hậu mới được tiến hóa tốt. Kệ: Luân lưu tiến hóa vẫn sanh tồn Chịu luật giải thông sẽ biết hồn Kiếp kiếp trả vay không được nghỉ Thành tâm nhịn nhục rõ sanh tồn.
Amphion 31-10-96 4:45 AM 3) Hỏi: Làm người tại sao chịu làm chuyện gian dối không chịu nhìn nhận sự thật tại sao? Đáp: Thừa làm người phần hồn bị giam hãm trong cơ thể tối tăm yếu hèn thiếu dũng mãnh, tưởng lầm là việc mình làm không ai hay biết gì, đã tăm tối lại càng tăm tối hơn, tự ái không chịu nhìn nhận sự thật, vấp phải trong sự u mê tưởng lầm là mình sáng suốt, tự ngậm cay nuốt đắng. Ngược lại người tu thiền, hành pháp môn đứng đắn, chịu học từ bi và thực hiện từ bi, dũng mãnh dần thân hành pháp, nhìn nhận sự thật, thì mới cảm thông được chơn lý, sẽ không còn tự gât và gât người khác. Kệ: Tự mình thức giác chẳng làm than Sửa tánh chơn tu sống thật an Loạn động không còn gieo ác ý Thành tâm tu luyện tự mình an.	Amphion 01-11-96 5:00 AM 4) Hỏi: Tại sao làm người lại thiếu phước? Đáp: Thừa làm người thiếu phước là kiếp trước không chịu tu sửa, thiếu đạo đức thì kiếp này thiếu may mắn, rất khó thành công trong việc làm, thường hay nghĩ sai về người khác, tạo loạn cho chính mình, tưởng lầm là mình hay hơn người khác, sai một ly đi một dặm là vậy. Đối với người thật tâm hành pháp Vô Vi, thì chỉ tự giải được tánh hư tật xấu qua Pháp Luân Thường Chuyển, đêm đêm thực hành đứng đắn, thì sự ảo tưởng sẽ không còn, hướng tâm về mọi sự chơn chánh mà hành sự, không còn nắm bắt bất cứ một việc gì xấu xa trên đời này, bằng lòng tự tu tự tiến. Kệ: An nhiên chẳng muốn tạo tâm phiền Thức giác bình tâm tự tiến xuyên Trì trệ không còn không ác ý Quán thông đời đạo chẳng gieo phiền.
Amphion 02-11-96 2:29 AM 5) Hỏi: Thiện duyên là gì? Đáp: Thừa thiện duyên là đến lúc hòa hợp tốt đẹp trong xây dựng, tin cậy lẫn nhau, không có một mảy may gì nghi ngờ cả, chung sức hợp tác trong thích thú. Kệ: Quý thương tận độ chẳng mê mù Sáng suốt tâm giao chẳng có ngu Đời đạo phân minh trong sáng suốt Chẳng còn chia rẽ đẹp phần ngu.	Amphion 03-11-96 7:30 AM 6) Hỏi: Tiếng vang do đâu mà có? Đáp: Thừa tiếng vang thanh nhẹ do gốc tiên hình thành tại mặt đất, cấu trúc tinh vi từ siêu nhiên, âm thanh vang dội giúp đời, thức tâm khi được nghe qua làn sóng êm dịu của tâm linh. Kệ: Gốc tình siêu diệu nguyên căn chiếu Giải tiến chơn hồn cảm thấy yên Dịu tiến tâm linh thanh giới độ Quy nguyên chơn giác chẳng lo phiền.

Amphion 04-11-96 4:58 AM

7) Hỏi: Tại sao tu hoài mà không thấy tiến?

Đáp: Thừa tu hoài mà không thấy tiến là vì lòng tham muốn nhiều hơn tu, cho nên cảm thấy mình không tiến. Cứ việc thực hành đứng đắn như ăn cơm hàng ngày, thân tâm của người sẽ được yên vui, lúc ra đi dần thân trong động loạn, lúc trở về luôn luôn cảm thấy đường đi rất xa, nhưng phải cố gắng đi thì sẽ tới đích.

Kệ:

Thiền là bước tới cứ hành đi
Chẳng có than van mới kịp kỳ
Thực hiện ngày ngày gieo ý đẹp
Thực hành chất phác tự mình đi.

Tưởng Niệm Đức Thầy
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
5 tháng 8 âm lịch
(Thứ Sáu, ngày 29 tháng 8 năm 2014)

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên (1923 - 2009)

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

“Uống nước nhớ nguồn” một nền tảng cao quý đối với một xã hội hay một tổ chức luôn luôn coi trọng luân thường đạo đức. Cũng theo truyền thống quý báu này, đề tưởng niệm ngày Đức Thầy ra đi 5 tháng 8 Âm lịch, nhằm ngày 29 tháng 8 Dương lịch năm nay là một ngày lễ quan trọng với tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới, qua công ơn dạy dỗ và dẫn dắt của Đức Thầy - Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên.

Ngày giỗ Đức Thầy hằng năm, ngoài những hình thức hội họp lễ nghi, đây cũng là cơ hội gia đình Vô Vi quây quần hội tụ, nêu cao tinh thần “Tôn sư trọng đạo” một lòng tri ân, ghi nhớ công lao hạnh nguyện tu hành của Đức Thầy. Cùng nhau thực hành, tiếp tục duy trì và phát triển những thành quả sáng tạo mà Đức Thầy và Đức Tổ Sư đã để lại.

Nhân dịp ngày giỗ Đức Thầy, chúng con thành kính tri ân Đức Thầy đã phát triển pháp thiền khoa học, thực hành hữu dụng, mang lại lợi ích cho người Việt Nam nói riêng và cho nhân sinh nói chung.

Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập nhân dịp ngày giỗ Đức Thầy.

Nay Kính,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

Chủ Nhân Tự Giác (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Nó có duyên, nó tới với ông Tám, rồi ông Tám dạy nó, chờ mình đón đường đánh thành ra mình người đời đâu phải người đạo.

Thầy: Nó tới tôi còn hỏi bữa nay khỏe không? Nó nói có mệt gì đâu hồng khỏe..(cười). Rồi tôi nói ngon, vậy mong mày bữa nay phục vụ được nhiều người, lỗ mũi có nghẹt không? Nghe lời ông thấy đỡ đó, rồi bữa nay châm lỗ mũi nhen, ờ... châm lỗ mũi. Tôi hỏi chờ tại sao mày tới đây hoài, tao trị đỡ quá mày tới đây hoài. Tôi nói cho ông nghe, gặp ông một chút không được hả..(cười). Tôi khoái, tôi tin tưởng ông, tôi khoái tới ông, thì cơ duyên tới cho nó tiến hóa để rồi lần lần nó tu được rồi nó sẽ ra nó nói chuyện.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cô Nhi bị nó chơi một cú muốn khóc. Ông đó, ông nói trị bảy lần hết, trị hai chục lần không hết. Rồi cô Nhi cô nói ông nói bảy lần hết đó thì tiếp tục trị, không hết thì kiếm thầy khác, đâu có lấy tiền anh mà anh la um sùm. Phải trị cho tôi hết, rồi nó bỏ nó đi. Thăng này nó dữ quá (cười), ông phải trị cho tôi hết. Rồi cô nói tôi, tôi nói không sao đâu, kệ nó nó tới chơi mà, mình từ thiện mà, ai tới cũng được. Ai muốn gì cũng được không sao, mình từ thiện mà. Còn mà tụi nó ở dưới ôm đánh người ta là mất hai chữ từ thiện đó, không đánh được, chỉ có năn nỉ thôi.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Bây giờ nó soi hồn, nó nói đỡ, cái đó xài được, cái đó được à. (Thầy cười).

Bạn đạo: Cái đó cũng ảnh hưởng giáo dục của gia đình từ nhỏ phải không ông Tám.

Thầy: Không được, chị nó nói vô phương cứu chữa. Chị nó vô châm cứu nói vô phương cứu chữa, ông đó vô phương cứu chữa. Tôi nói thầy kệ, ông đó ông thầy của tôi, ông thầy của tao đó.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Nó nói chuyện nhiều người ngó nó quá, nó còn sân thêm. Rồi sau này để cho ra vô quen rồi, nó nói chuyện tôi đừng ngó nó, nó bớt sân, rồi tôi cắt nghĩa, vô ai cũng mặc-kê⁽¹⁾ hết tội thôi về. Cô

Châu cũng bị nó xài xể, không ai mà không bị xài xể hết, nhưng mà nó nhỏ vậy nó có cái can trực. Nó biết nói vậy là nó có can trực, nhiều đứa nhỏ đâu có dám vô chỗ đông mà nói vậy. Nó can trực, tánh can trực mình sửa nó, nó tiến hóa mau, không sao.

Bạn đạo: Con một trong gia đình thành ra cung quá. Chị nó rầy nó: mày kỳ quá người ta châm cho mày, mày còn gây với người ta, mày biết gì để tao nói, chạy vô, chạy ra khỏi cửa chạy trở vô, ngang thiệt là ngang, chưa thấy thằng nhỏ nào ngang.

Bạn đạo: Bởi vậy cho nên nó là thầy của ông Tám, dĩ nhiên nó là tôn sư của chị.

Bạn đạo: Tôi thấy cái đó, tôi mới thấy cái hạnh kiên nhẫn, trình độ của ông Tám, cứ theo ai cũng phải sân ... (nghe không rõ).

Bạn đạo: Cái người này mà nó chịu tu dám qua mặt chị Sáu à.

Thầy: Cho nên, mình phải ở trong cái thực tập dụng chạm đó, mới đo lường được mức tiến tu tịnh của các bạn đã tu tới mức nào. Nếu siêu phàm đâu có động phạm nhân mà dất phạm nhân, còn ở trong phạm giới mới dụng chạm với phạm giới. Còn siêu phàm chỉ dất phạm giới lên thôi chứ không có động. Còn chưa siêu nó động xé tim lặn chứ không phải giỡn đâu (Thầy cười). Không có muốn và không có nguyện được, tu chỉ biết lo tu để tiến tới cái cân cân công bằng của tạo hóa trước đã, để quân bình tư tưởng của mình đã. Tư tưởng chưa quân bình, tôi nguyện tôi theo ông Tám tu để tôi giúp đời, nhưng mà tới lúc đó mình không có giúp đời. Rồi nó trở lại lợi dụng đạo tạo đời, đó là bị dọa, thấy chưa! Đừng có nguyện trước sau này tôi sẽ làm việc, tôi chỉ tu cho quân bình tư tưởng tôi được rồi. Rồi nói, ờ tôi nguyện sau này để lên núi tu, đừng có nghĩ cái vấn đề đó, tôi làm sao lên được đỉnh đầu sơn căn tôi đây là núi, đi núi đâu nữa, thấy không! Cho nên, phải hiểu đừng có động, nói tôi nguyện tôi tu, tôi giúp đời, không được. Tôi nguyện tôi tu giúp tôi cho quân bình tư tưởng của tôi đã, đừng có lộn xộn. Cho nên, nhiều người nguyện hạnh này, nguyện hạnh kia, nguyện hạnh nọ, không được. Mà nhiều người truyền pháp cho người tu, chỉ cho người ta tu mà về mình không tu. Cái đó là những người bị dọa một trăm phần trăm, vì những người đã chết rồi thấy rõ

¹ Marquer: đánh dấu, ghi.

ràng ở Việt Nam. Như tôi đã chứng kiến về cái phần hồn của người ta viết sách khuyên cho người ta tu mà y không tu, y bị đọa, y sách nói hay lắm mà y không tu, y bị đọa. Còn mình chỉ cho người ta tu mà mình không tu thì bị đọa, tại sao? Bây giờ tôi chỉ cho các bạn tu thì cái điển các bạn hướng về tôi, thấy không? Giúp cho tôi tiến hóa, nhưng mà tôi không chịu tiến hóa là tôi phụ ý Trời. Tôi sụt xuống, bị đọa xuống cái cảnh khổ, thay vì ở cái cảnh sướng. Cho nên, các bạn nhớ rằng mình đã có công chỉ người khác tu, mình phải tu hơn người đó, chớ đừng nói ta đây là thầy mà xuống, bất ngờ bị sa đọa không hay, phải tu nhiều, phải tu nhiều hơn cái người mới tu.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Không có nói cái gì kêu bằng không nổi, bây giờ ông Tám đã cho cái thực hành rõ ràng từ giai đoạn một. Những người mới tu, nó có duyên kiếp, duyên nghiệp của nó. Nó phải giải hết cái nghiệp này qua cái nghiệp kia, rồi tới đây nó mới có nhiệm vụ. Còn cái nghiệp nó đang mang mà nó muốn lãnh cái nhiệm vụ của Trời đất đâu có được! Nó phải đi trong thử tự. Người ta muốn học tôi, bây giờ muốn học tới tiền sĩ tôi phải qua cái lớp nào. Tôi muốn học số một, hai, ba, bốn, rồi bây giờ tôi muốn học tới ẩn số tôi phải học cái lớp nào mới tới đó, khi không tôi muốn biết ngang cái đó sao được. Cho nên, đừng nói ông Tám như vậy rồi chừng nào đệ tử mới đi tới, cái đó mình sai nữa, mình còn vọng động, mình chưa hiểu sự tiến hóa của mình. Nếu mình hiểu sự tiến hóa của mình, mình không có nghĩ vấn đề đó. Mình nghĩ có cái chìa khóa cho tôi tiến tới con đường đó hay là cao hơn con đường đó là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, giữ cái đó để mà tiến, chính ông đó tu mấy chục năm cũng giữ bao nhiêu đó mà ông tiến đến ngày nay, thấy không? Thì bây giờ mình phải giữ cái đó để tiến, đừng có nói tu rồi đệ tử. Đâu có ai xưng làm sư phụ mình, mà mình xưng đệ tử, cái đó là mình cũng nói sai nữa ...

Bạn đạo: ... (nghe không rõ)... mỗi cái dẫn dắt Vô Vi cũng phải mà có kỹ lưỡng mà dẫn dắt mà chậm bây giờ cũng như chậm cứu á. Ông Tám rút kim có sắp đặt, có chương trình chuyện này chỉ có ông Tám biết, mà đâu phải mà kêu một người không tu vô phụ ông Tám được.

Thầy: Không có cái gì không được, bởi vì con người không phải nói tu cái pháp này mới làm được cái nghề này, không phải tu cái pháp này cũng làm cái nghề này. Bởi vì con người là người nào cũng có

sự sáng suốt, cái đó chẳng qua cái phần sáng suốt mà thôi. Rồi còn nói về cái thiêng liêng về phần cao tu nhẹ phải giúp căn nguyên nhẹ của người bệnh. Cái đó là tùy do cái đức hạnh tu hành của mọi người cá nhân. Còn cái chuyện nói chậm cứu thể gian, cái chuyện đó không có khó đối với người phạm, không có khó, ai cũng học được, nhưng mà nói bề sâu thì nó hơi khó, bởi vì người phạm mất thịt chưa có làm được. Nhiều người, người này nói bệnh nhưng mà nó có tâm tới nó trị, thì cái người thiền sư này phải có cái tâm giải cho cái nghiệp của nó từ ông bà cha mẹ nó để lại cái nghiệp quả bây giờ cho nó. Mình phải dùng tư tưởng lành, phần điển để mình hóa giải cho cái bệnh nhân. Cho nên, nhiều cái bệnh nó thấy nó tuyệt vọng rồi, cũng như bà con của anh hai Pháp là chị Năm ở bên Cần Đức, bữa tôi qua đó, khiêng tới để vậy. Bà thấy bà tuyệt vọng rồi, không có sống được. Nhưng mà gần đây rồi bà đi vô, đi lên thang lầu, đi vô gặp tôi, rồi bà đi ăn giỗ, cái đó nó cũng có một cái trước, trị một cách trị khác thay vì chậm chậm chậm... Đó, rồi cũng giải cho bà, bà trước kia bà tu nhưng sau này bà bỏ bà không tu. Bà vì nặng trước, rồi lần lần chỉ cho bà, rồi giải lại cái chuyện gia đình, nói ra cũng như là mê tín tôi không muốn nói về cái phần bên kia của bà, giúp cho bà xong rồi thì bà mới được nhẹ, chớ không phải là thuốc men gì cho bà uống. Nhưng bây giờ bà đi được, bà vui vẻ, bà còn dự được ăn giỗ nữa, thay vì bà tuyệt vọng, thấy không? Nhưng mà bà tu thời gian bà bỏ là bà phải sanh cái bệnh. Bà trở về cái sân càng sân hơn, trở về cái buồn càng buồn hơn thì do đó nó làm tê liệt tứ chi, rồi mình mở cho bà, bà trở lộn lại, không có sao.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cái đó là cái nguyện của một con người, không nên nguyện trước, tùy cơ duyên há, tùy duyên trợ hành mà thôi. Còn nguyện trước không làm được thì mình thoái bộ, không nên nói trước.

Bạn đạo: Mà tôi thấy nhiều người bạn đạo, câu này tôi nói ra nghe hơi buồn chút, mình tu về phần Vô Vi thôi. Có nhiều khi tôi hỏi ông Tám cái vấn đề thuốc men điều thuốc bỏ không được, tất nhiên cái người đó còn sân. Một điều thuốc hút rít vào mà bỏ không được, nó làm sao mà đi tới cái khối cảnh Phật được ... (nghe không rõ).

Thầy: Không phải, không phải là hút thuốc tôi không đi tới Phật. Hút thuốc mà người ta biết tu người ta vẫn tới ông Phật, không phải vấn đề đó. Vấn đề đó là vấn đề trần trước thể gian nhưng mà tự họ thức giác. Họ thấy đó làm phiền muộn tới tai

chánh của họ và phiền muộn tâm can của họ thì tự nhiên họ giác họ bỏ chớ không phải hút thuốc là không tiến tới Phật, thiếu gì người hút thuốc người ta cũng đi ... (nghe không rõ).

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 31/7/1977)

Môi Tắm Hình Là Một Câu Chuyện

ĐẠI HỘI CUỐI CÙNG VỚI ĐỨC THẦY: 2008

Đây là hình Đức Thầy trong đại hội Vô Vi kỳ 27 cuối tháng 11 năm 2008 tại Montreal.

I. VÀI CHI TIẾT CÓ Ý NGHĨA

Đây là đại hội cuối cùng do Đức Thầy chủ tọa. **Khi khai mạc, Đức Thầy nói: “Tôi xin tuyên bố bế mạc...”** Bạn đạo sững sốt, Đức Thầy lẫn (bệnh Alzheimer) rồi hay sao? Các người hướng dẫn chương trình chết đứng như Từ Hải. Đức Thầy mà lẫn, không nhớ đầu đuôi, thì sợ bạn đạo “đòi lại tiền”, ban tổ chức phải khai “phá sản”! Anh PCT nói nhỏ với anh LV. Anh LV nói nhỏ với Đức Thầy. **Đức Thầy nói lại, thì ra là khai mạc!** (Video

không có đoạn này). Mới tối hôm qua gặp bạn đạo VN, Đức Thầy rất thanh tịnh mà! Cũng may là lòng tin của bạn đạo Vô Vi với Đức Thầy cũng không ít hơn ban tổ chức nên không có ai đòi tiền lại.

Đại hội năm 2008 mới đầu định tổ chức ở Cairns (Úc Châu) tên là “Quy Hội Tình Bạn”, nhưng vì quá xa sợ Đức Thầy đi không nổi, phải đổi lại tổ chức ở Montreal (Canada) với tên là “Diễn Tiến”, và cuối cùng đổi là “**Viễn Tiến**” (tôi sắp mất rồi

nhưng các bạn vẫn tiến! Ý nghĩa này rất rõ ràng sau khi Đức Thầy mất).

Đại hội này không còn Thiên Ca nhưng có chương trình **nhạc sinh nhật do nhóm Đức Thành-Nguyệt Lan đóng góp**. Đây là những nghệ sĩ chuyên nghiệp nên chương trình rất khá.

Một chi tiết đặc biệt khác là **phái đoàn bạn đạo VN gồm 16 “hoa hậu áo dài”** được Đức Thầy gặp riêng để giải bớt nghiệp... tình duyên! Các đại hội ở Bắc Mỹ (Hoa Kỳ và Canada) trong quá khứ thường rất ít bạn đạo từ VN tham dự. Năm trước ở Philadelphia tôi chỉ nhớ có 2 anh CPC (Mỹ Tho) và VVH (Sóc Trăng).

II. MỤC ĐÍCH CỦA CÁC ĐẠI HỘI VÔ VI QUỐC TẾ

Mục đích của các đại hội Vô Vi chính là thanh diễn, nói nôm na là ánh sáng của Phật. Các khái niệm tu học như giải nghiệp, sáng suốt... đều dùng thanh diễn làm phương tiện. Về mặt thực hành, **thanh diễn là cầu nối giữa bạn đạo với Đức Thầy**.

Đại hội cô lập bạn đạo trong một chỗ để bom thanh diễn. Người tu nhiều được bom nhiều, người tu ít được ít. Trên nguyên tắc, các người đến đại hội đều được Bề Trên chọn trước. Tuy nhiên trên thực tế, chỉ có 3 đại hội tạm đạt được mục tiêu này: kỳ 2 ở Montreal, kỳ 11 ở Hồng Kông nhóm tháng 7, và Du Hành Tự Thức 2009 (kỳ 28). Lý do là Đức Thầy chọn các người có diễn trong khi đa số bạn đạo không có diễn thường trực.

Thanh diễn cũng biến đổi mặt đất. Thời tiết trong các ngày đại hội luôn luôn nắng ấm. Không tặc, địa tặc đều tránh xa, an ninh phi trường dễ dãi. Địa phương tổ chức đại hội thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp. Bạn đạo Vô Vi thường có cảm tưởng đang cùng Đức Thầy vá đất, đang đem thanh diễn hóa giải các nạn tai trên mặt đất.

Trên Thiên Đàng, đặc điểm của Trung Thiên cũng chính là thanh diễn: 30 bài Phụ Ái Mẫu Ái (Montreal, 1980) dựa theo triết lý của 33 tầng Trung Thiên là chương trình tu học căn bản cho bạn đạo Vô Vi mà Đức Thầy cố gắng thể hiện trong 30 đại hội.

III. THỬ SO SÁNH CHỦ ĐỀ 30 PHỤ ÁI MẪU ÁI VÀ 30 ĐẠI HỘI

Xin thử so sánh chủ đề của 30 bài PAMA với một số đại hội Vô Vi. *Chủ đề PAMA được lấy từ 4 câu đầu của bài thơ Phụ Ái. Tên đại hội in chữ nghiêng trong ngoặc.*

A. Năm năm đầu (1982-1986), đại hội tổ chức trong các trường học, **đều có diễn Bề Trên, giống như học tiểu học**. Sinh hoạt đại hội rất giống chủ đề của PAMA:

1. Chủ đề PAMA 1 là **Chánh Tâm** (*đại hội 1 là “Hòa, Nhẫn, Phát Tâm” năm 1982*). Khi bắt đầu tu thì tâm phải chánh. Khi Ngọc Hoàng Thượng Đế xuống diễn, chuyển cho Đức Thầy bắt ấn nhưng Đức Thầy kèm tay lại. Không nhận nhập xác toàn thân, chỉ nhận tâm tâm tương ứng một chút trên đầu.
2. **Quy hình chơn trạng** (*“Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình”, 1983*). Đại hội kỳ 2 chọn và huấn luyện cán bộ, có diễn Thượng Đế Trung Thiên.
5. **Một năm hoàn tất một năm chờ** (*“Tình Thương và Đạo Đức”, 1986*). Năm cuối cùng có diễn Bề Trên, hoàn tất chương trình tu học căn bản.

B. Bốn năm kế (1987-1990) giống như học trung học:

6. **Khai niên hưởng lạc** (*“Lục Tự Khai Minh” ở Las Vegas*). Bắt đầu có văn nghệ ban đêm, bạn đạo đánh bạc, coi show múa hát.
9. **Phân chuyển thực hành xét thấp cao** (*“Hải Vận Hành Hương”, 1990*). Xếp hàng chờ lên tàu hay xuống tàu là bài thi nhẫn.

C. Sau đó là 21 năm đại học (1991-2011), bạn đạo nhiều, đề tài khó theo dõi:

10. **Nghịch Thuận** (*“Hồi Quang Phản Chiếu”, 1991*). Có người xưng “đắc đạo”! Ánh sáng hồi quang là của Bề Trên, không phải của mình.
11. **Cương quyết tu hành** (*“Du Hành Tự Thức” ở Hồng Kông*): Chỗ trước nhất, phải hai kỳ đại hội mới giải xong. Nhóm tháng 7 có hai bạn đạo từ Bắc Mỹ không ghi danh trước không được vào cửa. Nhưng đến ngày

cuối cũng có một buổi giảng cho cộng đồng, vào cửa tự do.

23. **Địa cầu thay đổi ("Tình Trời Tận Độ", 2004 ở Singapore).** Động đất và sóng thần ở Nam Dương.
24. **Cực hình vọng động ("Hồi Sinh Sum Vầy", 2005).** Dân Houston chạy đi Dallas để tránh bão (Đức Thầy lúc đó ở Dallas), bị kẹt trên xa lộ hết xăng.
26. **Thuyết giảng lý phân minh ("Thực Hành Chất Phác, 2007")**
27. **Phát triển Chơn Ý-Thức ("Viễn Tiến, 2008").**
29. **PAMA 29: Ngộ Nhận Thiêng Liêng (2010)**
Năm này hoàn tất giai đoạn “nhìn núi không thấy núi” (3 giai đoạn tu thiền: nhìn núi thấy núi, nhìn núi không thấy núi, nhìn núi lại

thấy núi) của khóa học điển giới. Không mê, không chấp, và cũng không sợ ma.

30. **PAMA 30: Thực-triển phân-hành Chơn Đạo-Pháp (2011)**
Theo công thức (Tầng Trời = PAMA + 3) thì đại hội cuối cùng này tương ứng với tầng cao nhất của Trung Thiên là tầng 33. Ai tham dự đại hội năm này xong là “đắc pháp”.

Đức Thầy đưa ra chương trình 30 năm, nhưng thể xác chỉ có mặt trong 27 đại hội. Như vậy, các năm sau Đức Thầy có mặt bằng thanh điển, và cũng không chấm dứt ở con số 30. Sinh viên tốt nghiệp xong thì đi thực tập, rồi còn phải đi làm việc để trả nợ (*student loan*). Vô Vi vay một trả mười.

Khương bửu Võ
Los Angeles, ngày 15/8/2014

Thông Báo Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2014

Kính thưa quý bạn đạo,

Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội “ Du Hành Đạo Pháp” xin thông báo cùng đến toàn thể quý bạn đạo những thông tin liên hệ đến Đại Hội như sau:

I – Cẩm Nang Đại Hội:

- Ban Tổ Chức đã gửi cẩm nang đến các bạn đạo tham dự Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2014”.
- Những bạn đạo nào chưa nhận được cẩm nang sau những ngày được liệt kê dưới đây, xin vui lòng liên lạc với BTC chúng tôi qua email: voviduahanhdaophap@gmail.com
 - USA: Sau ngày 30 - 8 - 2014.
 - Các nước: Pháp, Đức, Canada, Úc...v.v...: Sau ngày 6 - 9 - 2014.
 - Bạn đạo Việt Nam: Sau ngày 23 - 8 - 2014.
- Xin vui lòng đọc kỹ tất cả các thông tin đã in trong cẩm nang và nếu có câu hỏi xin email liên lạc với BTC.
- Kiểm lại chi tiết ghi danh ở trang bìa trong. Nếu có chi tiết ghi danh nào không đúng hoặc thiếu thì xin liên lạc về email của BTC để được điều chỉnh.
- Lưu lại số điện thoại của BTC và Ban Chuyển Vận bên Campuchia cho cá nhân khi du lịch và cho gia đình khi cần liên lạc khẩn cấp.
- **Lưu ý:** Bạn đạo luôn nhớ mang theo **Cẩm Nang** bên mình khi du lịch để phòng khi cần liên lạc với BTC và Khách Sạn một khi có những thay đổi bất thường xảy ra khi du lịch.

II – Đưa/đón và hướng dẫn từ phi trường Siem Reap - khách sạn - phi trường Siem Reap:

- Khoảng cách từ phi trường về khách sạn chỉ khoảng 4.1 km (2.5 miles)
- Ngày đón từ phi trường Siem Reap: **19/9/2014**.
- Ngày đưa ra phi trường: **26/9/2014**.
- Những bạn đạo đã ghi danh đưa/đón, nhưng chưa gửi lịch trình chuyến bay, xin vui lòng gửi sớm về cho BTC.

Mọi thắc mắc liên quan đến Đại Hội xin quý bạn đạo vui lòng liên lạc trực tiếp với BTC qua email: voviduahanhdaophap@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý bạn.

Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduahanhdaophap@gmail.com

Thông Báo Bầu Chọn Địa Điểm Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2015”

Ban Tổ Chức (BTC) “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp” xin thông báo đến cùng toàn thể quý bạn đạo chương trình bầu chọn địa điểm tổ chức Đại Hội năm 2015 như sau:

Để thể hiện tinh thần dân chủ và thực hiện đúng theo lời giáo huấn của Đức Thầy : “Đại Hội do bạn đạo bầu chọn”. BTC Đại Hội “ Du Hành Đạo Pháp”, xin thông báo về việc bầu địa điểm tổ chức cho Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2015” như sau:

- Ngoài những bạn đạo tham dự trong những ngày đại hội; tất cả những bạn đạo không có mặt, nhưng trên tinh thần tham dự có thể gửi email về BTC voviduahanhdaophap@gmail.com để bình chọn địa điểm tổ chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2015”.
- Riêng bạn đạo tham dự Đại Hội, BTC sẽ gửi phiếu bầu chọn trong ngày Đại Hội.

Về địa điểm BTC đã nhận được một số ý kiến chung và xin được trình bày dưới đây:

1 - Tổ chức trong vùng **Bắc Mỹ**.

2 - Tổ chức trong vùng **Đông Nam Á**.

Riêng về quốc gia và thành phố để tổ chức, BTC sẽ phục vụ theo quyết định và khả năng của đa số bạn đạo.

Ngoài 2 vùng Bắc Mỹ và Đông Nam Á đã được nêu trên, BTC sẽ tiếp nhận thêm ý kiến về chọn vùng và quốc gia mà bạn đạo muốn tổ chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2015.

Hạn chót để BTC có thể thông báo và kèm vào phiếu bầu là **13 tháng 9 năm 2014**. Xin bạn đạo gửi email về BTC: voviduahanhdaophap@gmail.com.

Ban Tổ Chức chúng con xin kính trình lên Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy những nơi đã được bạn đạo lưu ý. Chúng con sẽ cố gắng thực hiện đúng theo lời giáo huấn của Đức Thầy để việc tổ chức Đại Hội Vô Vi “Du Hành Đạo Pháp” hằng năm được trật tự và dân chủ, thể hiện hết ý nguyện của đại đa số thể bạn đạo Vô Vi trên thế giới.

Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduahanhdaophap@gmail.com

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Việt Nam, ngày 19 tháng 9 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Con là LTB (tức L), trước hết con thành kính chúc Thầy luôn luôn khỏe mạnh và hạnh phúc để dẫn dắt chúng con trên đường tu hành một ngày một tiến.

Con xin viết thư để Thầy yên tâm. Con đã đạt được như ý nguyện mà con vẫn tưởng như đang mơ; con được tận mắt nhìn hình ảnh Thầy, nghe được từng lời khuyên dạy bảo của Thầy qua băng và được Thầy chăm lo cho kinh sách hướng dẫn phương cách thực hành. Con vô cùng sung sướng, nước mắt cứ trào ra không ngớt, lòng vui không xiết vì từ nay con luôn có Thầy, chẳng còn phải cảnh cô đơn.

Thầy ơi, đã có thời gian con lìa bỏ gia đình để đồng đi cùng một số cư sĩ khát thực hy vọng sẽ tìm được minh sư mà đâu có gặp.

Nay con vô cùng toại nguyện, con xin hứa sẽ quyết tâm chịu khó, chịu khổ để hành pháp của Thầy truyền giác và để xứng đáng được làm học trò có lẽ đạo trên con đường hành pháp. Một lần nữa con và toàn gia quyến xin chúc Thầy khỏe mạnh và nhiều hạnh phúc trong việc cứu đời khỏi vòng tam tối trầm luân.

Theo lời chỉ dẫn của Thầy, con đã gặp được anh NTV và anh đã chuyển cho con băng, hình và thư của Thầy. Con xin báo để Thầy yên tâm.

Con,
LTL

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Monaco, ngày 19 tháng 10 năm 1996

L con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 19 tháng 9 năm 1996, được biết con đã nhận được thư Thầy và quả gỏi do anh V. trao lại. Con đã mãn nguyện, đó là duyên phước của con. Tâm thức con muốn phát triển tìm một lối thoát cho phần hồn đã tự động tìm đạo trong lúc cần thiết, theo những vị sư khát thực mưu cầu tìm ra chánh pháp trong nội tâm nhưng họ chỉ thấy khổ, đã thiếu thốn, còn thiếu thốn thêm. Con mang xác làm người, con đã biết phần hồn của con giáng lâm từ tam thập tam thiên xuống thế gian. Người mang xác tại thế gian là một hành khát, tha phương cầu thực. Phần hồn con ở tha phương cầu thực với mọi sự kích động, phản động triền miên đến với chính con. Con càng ngày càng nhận thức, nhận thấy rõ đời là tạm, đời là giả tạo đen bạc bất thường, ngoại cảnh không giúp con một phần nào, ở ngoài thầy mặc áo mao nhưng hành động như vậy thì tâm chưa sửa vẫn còn ác. Ngày hôm nay, con không có cái gì, con phải nghĩ con giáng lâm từ tam thập tam thiên xuống thế gian thì con là một vị hành khát, một tâm linh hành khát tại thế gian, khao khát muốn tìm đường về với nguồn cội thực chất của chính mình. Gặp được Vô Vi tức là tìm đường trở về với xán lạn của nội tâm trong thực hành chứ không nhờ đỡ và vá vúi.

Con thực hành đêm đêm: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là khai thác lấy chính con, hoà hợp với nguyên khí của cả căn khôn vũ trụ. Hít thở đêm đêm là lấy nguyên khí của căn khôn vũ trụ, dưỡng khí càng ngày càng dồi dào, cơ tạng con càng ngày càng mạnh, tâm con sẽ càng ngày càng ổn định. Tâm thân khỏe mạnh tức là người hành đạo tại mặt đất mưu cầu sự tiến hoá tới vô cùng, đó là đường lối của mọi người. Hiểu được tâm linh là phải cách mạng tâm linh. Chúng ta có tâm linh, phải làm một cuộc cách mạng tâm linh, là đưa phần hồn về quê thay vì bơ vơ tại trần, chẳng tìm ra được chính mình mà còn gây họa cho chính mình. Cho nên con có duyên lành ngộ được pháp Vô Vi tức là con có đường lối trở về với Thiên Quốc, là xứ sở của chính tâm của con, không ai có thể cản ngăn con được.

Ồ đời, con đã thấy đời đen bạc vô thường, sanh trụ hoại diệt rồi hồi sinh. Cứ luân hồi như vậy chừng nào mới dứt khoát? Nếu chúng ta không chịu tu, không chịu sửa thì sự thanh tịnh đâu có mà trở về với chơn giác được. Tại sao chúng ta tu Pháp Lý Vô Vi là đạt được sự thanh tịnh? Mỗi đêm đêm con làm khứ trước lưu thanh. Tất cả những sự trần trước bám víu trong cơ thể của con, từ luồng điện cho đến vật chất, ăn uống, gia cang đều là kích động cho con tu và để con hiểu giá trị của con đã sẵn có từ xa xưa, nhưng ngày hôm nay đã biến mất vì ngoại cảnh thu hút, hồng trần thế gian thu hút làm cho chúng ta bận rộn trong mọi sự không cần thiết, bỏ quên lãnh vực tâm linh thì đời không tiến và đạo cũng không tiến. Ngày hôm nay con có duyên lành đời đạo song tu, con có xác thân con hiểu được rằng sáng suốt của con đang phục vụ thể xác, chứ thể xác không có phục vụ con đâu, chỉ làm bận rộn con và làm phiền con hướng về tham dục, tạo ra nghiệp chướng, tức là con cái, chồng con, đó là nghiệp chướng đó con. Bây giờ con tu, con thức giác trở về với thanh tịnh, con nhìn thấy lúc sơ sinh của chính con, không bận rộn, không có nghiệp, ai thấy con cũng quý thương, nhưng ngày hôm nay có kẻ thương người ghét, đó sẽ làm cho con bận rộn và không tiến.

Ngày hôm nay con có duyên thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là lấy nguyên lý của Trời Đất để khai sáng chính mình. Đêm đêm con chỉ Soi Hồn làm ổn định thần kinh, Pháp Luân Thường Chuyển để giải tất cả những sự trần trước trong ngũ tạng. Thiên Định là ở chỗ an nhiên hoà hợp với cả càn khôn vũ trụ mà tu. Nhắm mắt trong thanh tịnh, cái đường lối rõ ràng, sáng suốt tự cứu mình thay vì đoạ lạc vì ngoại cảnh lôi cuốn, hồng trần thu hút. Với nguyên lý này đêm đêm con tu là con sẽ khai sáng chính con. Lúc đó con mới là con người đứng ra giúp tất cả mọi người trong sự thành thật thực hành mà con đã gặt hái được trong cảnh chồng con, xã hội động loạn, mà nay con có thể lui về thanh tịnh để tu tiên, đem cống hiến những sự thật đã đạt được cho mọi người cùng tu cùng tiến.

Rồi mỗi năm con sẽ có dịp tham gia đại hội với cả thế giới, với những người đã thực hành Pháp Lý Vô Vi, chung hội thành ra một đại hội, thăm viếng lẫn nhau, trao đổi kinh nghiệm trong giây phút thiêng liêng chung sống với Thầy. Kỳ này sẽ có ba đêm đại hội tại Bangkok. Mọi người khắp Năm Châu sẽ về tụ hội nơi đó. Huynh đệ tỷ muội chung thiên 3 đêm để cảm thức đường lối tiến hoá vô sinh bất diệt của người tu Vô Vi, không có một lực

lượng nào có thể cản trở được vì tâm thức dũng mãnh thẳng hoa, tu tiến để trở về tự nhiên và hồn nhiên, thẳng hoa, tiến về Thiên Quốc rõ ràng.

Con mới tu chưa đủ điều kiện, nhưng con tu một thời gian con sẽ có dịp hội tụ với tất cả, con mới cảm thấy thế gian vô nan sự bá nhân thành kim thị thái hoà. Thế gian không có gì khó, chúng ta cứ kiên nhẫn thì chúng ta mài sắt nên kim, rồi sẽ biết đường tiến tu. Dứt khoát tâm tu! Chính mình phải cứu mình, chẳng có ai cứu mình, không nên lệ thuộc bất cứ cái lý thuyết ngoại lai nào trong tâm thức của mình, nhiên hậu mới ảnh hưởng những người kế tiếp. Cảm thức giá trị hoà bình mà sống. Cho nên, Vô Vi luôn luôn có một cuộc hội họp chung sống hoà bình khắp thế giới. Thầy tu đến nay mấy chục năm, đi đây đi đó không ngừng nghỉ, có nhà như không nhà chỗ nào cũng ở một vài tuần là vì nhiệm vụ thiêng liêng muốn đem cho mọi người tự thấy, tự thức hầu thấy rõ khả năng của chính mình để tiến hoá. Mỗi con người chịu tu tức là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ hoà hợp đi lên chứ không có sự tranh chấp.

Những đạo pháp nào ở thế gian có sự tranh chấp, pha dèm đạo này đạo nọ, đó là tà pháp. Con không nên tin. Tự thức, tự giải, đó là đường chính pháp. Con làm người, thiên địa nhơn, con là nhơn, là người ta đại diện Trời Đất mà con chưa hiểu lấy chính con, con chưa khai thác lấy chính con thì làm sao con phát triển được? Người ta viết sách nói ông Thích Ca hay, người ta viết sách nói ông Chúa hay toàn là ca tụng tô đẹp lý thuyết mà thực hành không có, nên đâm ra tranh chấp. Lúc quỳnh lên, thờ cúng đủ chuyện là rước ma vào nhà và rước ma vào tâm, tự hại thân kinh khối óc của chính mình.

Nay con bước vào nền tảng văn minh: văn là nghe, minh là hiểu. Nghe mà hiểu thì mới tiến hoá tốt được. Vì thiếu thanh tịnh nên không hiểu. Cho nên con cần có pháp để khứ trước lưu thanh. Giải cái trước trong nội tâm, nội tạng, khối óc để trở về với thanh tịnh. Đó là chánh giác! Con là một con người văn minh, nghe được, hiểu được, hành được mới là con người văn minh của thời đại. Thiên cơ biến chuyển liên liên, nay lụt, mai bão để cho người thức tâm. Trời Đất quản lý chúng ta, chứ chúng ta không thể rời khỏi sự quản lý của Trời Đất. Đó là luật nhân quả! Chúng ta làm cái nhân tốt, gây điều lành hậu quả sẽ tốt. Nhân chúng ta xấu thì chúng ta phải gặt hái sự xấu, chết bất cứ lúc nào, nguy hiểm vô cùng. Phần hồn không hiểu được chính mình thì tương lai sẽ bị tan rã. Tan rã rồi đi đâu? Những cái

gì con chứng kiến trước mặt, như trùng đế thì sống trong cảnh trùng đế, nó cũng có hoàn cảnh, cũng vợ chồng, có đi đứng nhưng mà căn rất yếu, nó chỉ có phá hoại và không có xây dựng. Cho nên ai thấy trùng đế cũng chán chê và không thích. Thì đó, con nhận định thấy phần hồn tan rã ra li ti như vậy, mà sống vất vưởng trong cõi thiếu thốn, động loạn, chết bất cứ lúc nào không hay, tan rã bất cứ lúc nào không biết, nguy hiểm vô cùng.

Nếu chúng ta biết được sự sáng suốt làm chủ thể xác thì nên vun bồi sự sáng suốt càng ngày càng gia tăng, tự tu tự tiến, nhiên hậu con sẽ thay đổi từ khối óc, tư tưởng, giọng nói đến nụ cười của con cũng phải thay đổi. Tại sao thay đổi ? Vì luồng điện của con hướng thượng đi lên, đêm đêm chỉ đi lên thôi. Tìm đường thoát thì luồng điện sẽ vun bồi tốt đẹp, mặt mày tươi sáng do hành tâm, hành pháp tự đạt. Trở về với nguyên lý của Trời Đất thì lời nói cũng phải tròn trịa, mặt mày cũng phải tròn trịa, mắt sáng tâm minh rõ rệt, không nên mê tín dị đoan, không nên cầu xin chỉ thực hành đi tới mà thôi. Con có xác, có tâm thức là con có sẵn vốn của Trời Đất ân ban cho con, con phải sử dụng cái vốn đó để tiến hoá mới lên được.

Trong một xứ sở, một quốc gia mà mọi người thực hành như vậy thì khối óc sẽ mở mang xây dựng đúng theo chiều hướng khoa học, hợp thời văn minh và đem lại cho mọi người chung vui hoà bình, ảnh hưởng cả thế giới. Người Việt Nam quá khổ mới bằng lòng tâm một con đường mà chúng ta phải đi và chúng ta phải làm những cái gì sẵn có của chúng ta mà không nhờ đỡ bên ngoài. Ở đời này con mà nhờ đỡ một việc gì cũng bị lợi dụng mà thôi, mà con khai thác thực chất của chính con thì không sợ bị lợi dụng. Ở quê nhà, chúng ta có nhiều chuyện đang bị lợi dụng bởi cõi âm, cõi âm đang xâm chiếm xứ sở rõ ràng. Con càng tu càng thanh tịnh, con thấy đồng bóng hiện lên xưng danh, ông này cũng xưng danh, ông kia cũng xưng danh nhưng mà đâu có thấy ông nào đâu ! Mặt không thấy, tai không nghe mà vẫn mê muội, tin theo là trật đường lối hết. Làm những chuyện không cần thiết là rước ngoại cảnh vào áp đảo chính mình. Còn làm những chuyện cần thiết là phải làm trong nội thức. Chúng ta có mấy chục triệu khối óc, nhưng nếu 75 triệu khối óc chịu khai sáng lấy chính họ thì xứ chúng ta giàu mạnh biết bao nhiêu. Ngược lại, nếu không chịu khai sáng lấy chính mình tức là sẽ

bơ vơ và lệ thuộc ngoại cảnh, rước thiên hạ xâm chiếm xứ sở của mình. Con người là thiêng liêng liên hệ với Trời Đất nhưng mà không hiểu nguồn gốc tức là mất xứ sở không có đạt được. Con cố gắng tu đi rồi con sẽ hiểu những gì Thầy đã nói và Thầy đã làm cho mọi người cùng làm cùng tiến mà không có nghịch bất cứ ai, chỉ đem lại sự hoà bình chung vui phát triển tâm thức cho xứ sở giàu mạnh. Con thấy từ lúc chào đời tới bây giờ, thấy người dân Việt Nam không sướng, chỉ có khổ thôi tại vì quên nguồn cội, quên gốc gác, quên khả năng của chính mình mới rước ngoại lai. Nếu tin tưởng khả năng của chính mình, tự phát triển khả năng của chính mình thì sẽ tiến tới vô cùng, tức là xây dựng.

Con cứ cố gắng tu thiền đi, có gì thắc mắc thì liên lạc với Thầy, không sao ! Thầy là người đi trước, đêm đêm hành muốn đem lại những sự tốt lành trong sạch để cống hiến cho tất cả mọi người, nhân loại cả thế giới, không phải riêng xứ mình đâu. Làm người không hiểu lấy mình, không khai thác lấy mình thì uổng cho một kiếp người, không dễ gì mà có cái xác tinh vi như thế này. Nhơn thân nan đắc, Pháp nan ngộ - xác của con không phải dễ có và cái pháp tu không phải dễ hành. Phải dứt khoát thực hành mới có kết quả. Ngày hôm nay con đã chạy Đông chạy Tây rồi cuộc cũng phải tìm con. Chính con là gốc gác của căn khôn vũ trụ. Khai thác con để trở về với thanh tịnh. Khi thấy rõ sự sai lầm của chính mình, mình mới có cơ hội sửa và tiến. Cứ thấy chuyện sai lầm của người khác là chỉ có tự hại vì con người chỉ sống vồn vện 100 năm thôi, nhưng mà cứ lo soi bói chuyện của thiên hạ. Chuyện của chính mình không lo sửa tiến, tức là mất nước hời nào không hay, mất thể xác. Hồn thiêng liên hệ với Trời Đất mà không biết cái hồn thiêng của chính mình - ngu muội sống trong sự tranh chấp đê hèn không tiến tạo thù oán và không tự cứu. Duyên lành đến, con nên dốc lòng tu. Con tu đắc tức là cứu được nhiều người kế tiếp. Việc làm của con là việc lớn, không phải việc nhỏ. Người mà chịu tu Vô Vi là người làm việc lớn, không phải việc nhỏ. Dứt khoát buông bỏ trần tâm là làm việc lớn đem lại sự thanh cao vô cùng tận cho mọi người cộng hưởng, mới thật sự hoà bình!

Chúc con và gia đình vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 24 tháng 5 năm 1980
MẤU ÁI 20

Tiến trình Phật pháp vẫn còn
Con lo tiến hóa lòng son vững bền
Thực hành càng rõ càng nên
Bề trên chuyển hóa đặt nền hư không.

Mẹ sanh mẹ chuyển đứng ngồi
Luận suy tiến bước sang tôi do con
Khổ đau bực tức nỉ non
Hướng về quê mẹ dịu con hợp hòa.

Sống trong động loạn quanh co
Chẳng còn suy tưởng chẳng mò đến nơi
Kẹt trong ý thức của đời
Tạo thêm cảnh nghịch tạo lời bất an.

Bền tâm tiến giải quanh co
Một đường thẳng tới chẳng lo chẳng sầu
Thành tâm đón nhận nhiệm mầu
Khai thông đời đạo tạo tàu về quê.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam
Minh Giải: Lương Sĩ Hằng

Hồi Ba Mươi Ba (tiếp theo)

ĐẠO ĐIỆN TRUNG NGHĨA VÀ ĐIỆN HIẾU THẢO

...
Dương Sinh: Vào trong điện thấy có nhiều vị mặc chiến bào hoặc quan phục ngồi ở giữa điện, không rõ quý vị đó là ai?

Tế Phạt: Từ xưa tới giờ những ai trung hiếu tiết nghĩa đều được lên trời làm thánh, vị ngồi giữa điện là Nhạc Võ Mục Vương tức Nhạc Phi, thứ đến một số vị khác là trung thần liệt sĩ cổ kim vì nước hi sinh tính mệnh, sau khi chết linh thăng cõi trời, được dân chúng hàng năm dâng lễ vật cúng vái, vạn cổ lưu lại tiếng thơm. Còn các vị khác lúc tại thế đều làm quan thanh liêm, chẳng hề tham nhũng hối lộ, chỉ dốc lòng lo cho dân, sau khi chết cũng được thăng cõi trời làm thần sống tiêu dao tự tại trong các sảnh đường thuộc điện Trung Nghĩa, hoặc tới các tầng trời khác đảm nhiệm chức thánh. Ngạn ngữ có nói: “Chính trực vô tư gọi là thần”. Quý vị đó đều ngay thẳng quên mình lo tu tập đạo công chính, tới ngày thành đạo cõi trời cũng rất cần những nhân tài đó. Bởi vậy chốn phàm trần khi bài lạy các vị thần thánh chớ có đòi hỏi điều kiện này nọ ví dụ như: “nếu ngài giúp đỡ con được thành công trong công việc con sẽ dâng lễ vật cúng ngài”. Nếu cầu như vậy thần thánh chân chính sẽ không chấp nhận, bởi lẽ các vị đó luôn luôn căn cứ theo lẽ công làm việc, bởi vậy chúng sinh phải tâm thành mới linh ứng. Dương Sinh có thể kính xin đức Nhạc Võ Mục ân ban lời chỉ giáo.

Dương Sinh: Hướng về phía Võ Mục Vương cùng chư vị thánh hiền nghĩa sĩ kính lạy. Thưa, đệ tử không được rõ sự sinh hoạt tại cõi trời ra sao, kính xin chư liệt vị chỉ giáo cho.

Nhạc Võ Vương: Tôi vốn nhậm chức tại điện Linh Tiêu Ngọc Đế, bữa nay đặc biệt tới điện Trung Nghĩa này hội hợp. Thiên đường vốn ngập tràn

chính khí song vì ngày nay thượng tôn văn minh khoa học, đạo đức người đời trụy lạc, gian ác thịnh hành khiến cho nguyên khí của trời đất ngày một mất đi, cho nên gặp nhiều tai họa. Tôi ước mong người đời hãy ghi nhớ lời dạy của đức Khổng Phu Tử: “Chính tâm, tu thân” để làm khuôn mẫu sống ở đời. Phàm làm việc công không được tham nhũng lãng phí của công; ngoài ra những người làm nghề khác cũng đều phải giữ đúng cương vị của mình, mọi người phải tận trung ái quốc, bảo vệ cương thổ, hi sinh tính mệnh tức là “vị đạo vong thân”, anh linh ắt được thăng cõi trời như đức Quan Thánh: “Lòng son ngời nhật nguyệt, nghĩa khí ngợp đất trời” (*Đan tâm chiếu nhật nguyệt, nghĩa khí quán càn khôn*) tới nay mọi nhà đều có lập bàn thờ, luôn luôn cúng lễ cho nên mong ước chúng sinh: “Yêu nhà, yêu quê càng yêu nước”. Còn như Tần Cối gian nịnh hãm hại trung thần, phải chịu mười kiếp luân hồi làm heo, đến nay còn bị nhốt tại ngục a tì chẳng được siêu thăng. Cõi trời yêu “trung nghĩa”, địa ngục nhốt “bất nhân”, bởi vậy người đời chớ có gian manh hại nước, còn không lúc sống bị mọi người nguyên rủa, khi chết vĩnh viễnọa địa ngục.

Dương Sinh: Trung hiếu tiết nghĩa là đức tốt của truyền thống nước ta, cũng là tôn chỉ của Thánh Hiền Đường đề xướng, tu đạo cũng chính là tu đạo đức lớn “Trung hiếu tiết nghĩa”, nếu như bỏ bốn đức đó thì kể như không có đạo để tu. A, mặt tường phía trước còn treo đầy thẻ ghi tên các vị trung thần liệt sĩ của các triều đại, hào quang lấp lánh tỏa ngời.

Nhạc Võ Vương: Đó là những thân vị của các bậc trung thần nghĩa sĩ, khi lên trời đều được ghi tên vào bảng anh hùng, và được hưởng đời sống cực lạc.

Tế Phật: Vì thời giờ có hạn, còn phải phỏng vấn nơi khác, bởi vậy xin cáo từ tại đây.

Dương Sinh: Hướng Nhạc Vô Vương bái từ.

Tế Phật: Dương Sinh hãy đi theo thầy, chúng ta tới thăm điện Hiếu Tử phía trước để bái phỏng đức tiên thánh cao minh đã đạt đạo quả hiếu thảo.

Dương Sinh: Thưa vâng. Theo thầy rời khỏi điện, đi ra ngoài được một quãng đã nhìn thấy một tòa nhà nguy nga, trên khắc ba chữ “Hiếu Tử Điện” tức là điện những người con hiếu thảo, nhìn rất là uy nghi.

(còn tiếp)

